

околнитѣ тѣмъ села сж правила на *даскалъ Василъ*. За тѣхъ той е билъ „пратеникъ нѣкой си“ проведенъ отъ „нѣкого си“ да обади на народа за скорошното паданне на турското владичество.

Василь успѣлъ да направи отъ младежитѣ Ени-кѣйски *разсадникъ на свободата*. Фиданки отъ прѣдметния *разсадникъ* даромъ се разнасяли по источна и срѣдня Доброджа. Сѣмето на правдата и свободата посѣто отъ Василъ въ Ени-Кѣй, като сѣмето на *кани-коса* (цикороя, одуванче) се разнесло по Тулчанско и Сакченско.

Прѣвъ Май мѣсець, даскалъ Василь „испитъ“ направилъ. На испита присѣтствували и селенитѣ отъ околнитѣ села. Ученицитѣ пѣли „народни пѣсни“, а слушателитѣ отъ умилење плакали. Въ честь на даскала си и на гоститѣ си, „тайната дружина“ дала угощение.

На другия день „тайната дружина“ тържественно изпроводила „пратеника Божий“. Василь Ивановъ прѣвъ Тулча отпиктувалъ за Браила. Тукъ се срѣщналъ съ *Цвѣтко Павловичъ**) пратенъ отъ Раковски да събира отборъ юнаци за организиранieto на „двѣ-хилядната дружина“ която, подъ личното началство на Раковски, щѣла да нахлуе прѣвъ Юлий мѣсець въ дебритѣ балкански. Василь Ивановъ, разкалугерения дяконъ, станалъ единъ видъ секретаръ на *Цвѣтко Павловичъ*. Пратеника на Раковски и бившия знаменосецъ на Панайотъ войвода тръгнали по крайдунавскитѣ романски градове, центрове на българщината, да събиратъ „борци народни“. Прѣвъ мѣсець Юния Василь Ивановъ повелъ една трупа отъ стотина юнака за Сърбската столица. Благополучно пристигналъ въ свободната земя на „брачята“ сърби и прѣдставилъ на Раковски доведенитѣ пѣз Романия юнаци.

*) Прѣдаденъ на турскитѣ власти въ Русчукъ отъ шипоина Величко Симеоновъ и убитъ на 9 Августъ 1867 г. въ австрийския параходъ „Германия“. Гледай: „Изъ въспоминанията ми“ П. И. Берковски.